

Společenství vdov a vdovců pomáhá těm, kterým zemřel životní partner

Do dlouhé řady zájmových organizací a spolků, které působí ve Zlíně a snaží se lidem zpříjemňovat různé stránky života, patří také Společenství vdov a vdovců. Úředně bylo registrováno teprve před rokem, ale svou činnost začalo už v srpnu 2012. Zaměřuje se na životní situaci, která jednou potká téměř polovinu z nás. Ovdovění. O práci spolku jsme hovořili s jeho předsedkyní Alenkou Panákovou. Ve svém produktivním věku byla učitelkou. Její manžel zemřel před čtrnácti lety.

V čem se Společenství vdov a vdovců odlišuje od běžných klubů důchodců, kterých existuje větší počet?

Muž nebo žena ještě nemusí mít ani důchodový věk, když prožijí, často zcela nečekaně, ztrátu životního partnera. Zatímco mnoho důchodců žije dál ve spokojeném manželství, pozůstalý partner je nucen řešit sám situace, které neumí zvládat. My se cíleně zaměřujeme právě na praktickou pomoc pozůstalým partnerům. Našich větších akcí se nyní zúčastňuje kolem tří set vdov a vdovců ve věku od 44 do 90 let. Pro účastníky nemáme žádná omezení věková, profesní ani náboženská.

O co se snažíte?

Smrtí manžela nebo manželky umírá polovina našeho „já“. Naše vlastní bytí je otřeseno ve svém základu. Vzniká otázka jak dál žít bez toho, kdo stál dlouhá léta po našem boku, jak znovu najít vnitřní rovnováhu, radost a naději, jak znovu přimět srdce k lásce. Je to období bolestné, plné vnitřních i vnějších bojů, na které nejsme připraveni. My se snažíme nabídnout těmto lidem pomocnou ruku, když odezní jejich první největší bolest. Lidé v tomto stavu docela zoufale hledají úsměv, vlídné slovo a pochopení. I sebemenší projev lásky je pozvedá z jejich zármutku.

Kterými etapami po ztrátě manžela nebo manželky člověk prochází?

V podstatě můžeme rozlišit asi pět fází:

1. Období prvních silných citových projevů - depresí, vzteku, pláče, výčitek, odmítání... Musí se tím projít. Člověk má právo i povinnost se vyplakat a truchlit.
2. Potom přichází pasivní přijetí reality. Jsem vdova, vdovec se vším, co tento nelehký stav obnáší.
3. Prožitý stres může mít negativní dopady i na náš celkový zdravotní stav. Proto je nutné začít znovu pečovat o své tělo a duši.
4. Je třeba začít hledat své nové místo v životě, jak dál, co dělat, kde ještě mohou být užiteční, jak vyjít ze sebe.
5. Vykročit odvázně do dalšího života. Být člověkem naděje a hluboké důvěry, že může být zase šťastný.

Co bývá největším problémem ovdovělých, kteří si už prošli všemi pěti fázemi?

Většinou je to špatná finanční situace. Ze dvou důchodů se dvojicí hradí nezbytné životní náklady obvykle snáze, než když zůstane na světě sám s jedním příjmem. Ne každý je zdravý a dnes se poměrně hodně doplácí i na léky. Víím, jak i pro mne bylo těžké jít záhy po pohřbu na sociálku a žádat o podporu.

Z čeho se skládá program spolku?

Setkání, besedy, duchovní obnovy, poutě, zájezdy, společné rekreace nebo víkendy, vzájemné návštěvy aj. Prostě vše, kdy můžeme prožít blízkost druhého člověka, sdílet se i naslouchat. Svou činnost zachycujeme i na webu www.vdovyavdovci.cz.

Je tam hodně náboženských akcí. Do jaké míry je víra předpokladem zapojení se do vaší činnosti?

Náboženské přesvědčení sice podle naší zkušenosti v těžkých životních situacích pomáhá, ale rozhodně to není podmínka členství nebo spolupráce s naším společenstvím. Jsou s námi i lidé nevěřící. Každý si vybere z našeho programu to, co je mu blízké a co není v rozporu s jeho přesvědčením.

Může se stát, že se některá z vdov znovu provdá nebo vdovec ožení? Třeba že objeví nový vztah a navážou přátelství i přímo ve vašem společenství?

Ano, jsou takové případy a my z nich máme radost. Pokud dojde k novému sňatku ovdovělých, jejich členství podle stanov uzavřením nového manželství nezaniká. Mohou se dál zúčastňovat všech našich akcí.

Kde s vámi mohou lidé navázat kontakt?

Adresu internetových stránek už jsem zmínila. Jsou na ní veškeré naše kontakty. A pro někoho může být nejjednodušší prostě přijít za námi do naší kanceláře, kterou máme v přízemí klášterní budovy Regina ve Zlíně v Divadelní ulici. A zde musím poděkovat městu Zlínu – tuto místnost můžeme využívat jen díky tomu, že nám svou mimořádnou dotací uhradilo náklady na nájemné.

Vojtěch Cekota (Převzato z Magazínu Zlín č.4)